

PŘÍRUČKA

AUTO S KOLY

Ondřej Mergl

PŘÍRUČKA AUTO S KOLY

Ondřej Mergl

MODLÍTE SE?

Auto naše, jenž jsi na silnicích,
rozsvit' se světlo tvé.
Přived' k životu koně tvé.
Bud' kola tvá jak na nápravě, tak i na zemi.
Po hlavní i vedlejší vez nás dnes.
A odpust' si skopičiny,
jako i my vyhýbáme se rizikům.
A neuved' nás v porušení zákona daného.
Airbag.

JSTE ZDRAVÍ?

Nebojte, nepochybují o vaší duševní způsobilosti, ani nemusím, neboť otevření této knížky vypovídá samo za sebe.

Stojíte před důležitým rozhodnutím, buď uraženě přestat číst, nebo pokračovat dál i za cenu drobných urážek, nespisovných výrazů, odporných termínů, nevybíravé ironie, apod.

Rozhodli jste se správně. Odměnou vám budiž řada originálních pouček, která vás provede lekce autoškoly od úplných začátků, až po závěrečné zkoušky.

Pokud jste již hrdými držiteli řidičského oprávnění skupiny B, můžete si následující kapitoly vychutnat alespoň jako připomenutí nezapomenutelných okamžiků z dob vašich jezdeckých začátků.

Ještě malý odstavec pro šťouraly. Tato knížka **neobsahuje přesný návod**, jak ovládat motorové vozidlo. Snaží se pouze poskytnout pár obecně prospěšných rad, kterými se čtenář může a nemusí řídit, avšak za výsledky svého jednání nese svou vlastní zodpovědnost.

A nyní se vraťme k původní otázce, protože zdravotní způsobilost patří mezi nezbytné podmínky pro ovládání motorového vozidla.

Důraz je kladen především na rozeznávání barev a ostrý zrak. Pochopitelně barvoslepý člověk těžko rozezná na semaforu červený od zeleného signálu. Krátkozraký řidič bude mít problémy nejméně s udržením vozidla na vozovce, která se v jeho případě bude jevit jako jedna velká rozmazaná šmouha.

Ať jste zdraví jako rybičky nebo naopak nosíte brýle tlustější než sklo lupy, prohlídce u svého doktora se nevyhnete, protože jeho potvrzení nesmí na vaší přihlášce chybět, což vaši kapsu bude stát nějaký ten peníz za zdravotní vyšetření.

Pokud jste se někde nachladili, raději se nejdříve úplně uzdravte, než sednete za volant. Mohlo by se totiž lehce stát, že se při silném kýchnutí

prašíte hlavou o volant a pokud neztratíte vědomí rovnou, vyděsí vás následné zatroubení natolik, že strhnete auto kupříkladu do příkopu.

Existuje i případ, kdy se absence zdraví hodí. Jestliže máte člena rodiny, disponujícího cedulkou invalidy, máte štěstí v neštěstí, ale nejásejte předčasně.

Abyste mohli parkovat na vyhrazených místech, musíte si nemocného člověka vézt sebou. A uznejte sami, že než tahat senilní seniory sem a tam, to už si raději najdete parkovací místo jinde.

SPOŘÍTE?

Nemá smysl rozbíjet prasátko, protože potřebnou hotovost v něm nenajdete, pokud nejste náhodou příbuzní strýčka Skrblíka.

Auto jezdí na peníze. Zdá se vám toto tvrzení podezřelé? Auto spotřebuje palivo, palivo stojí peníze. Autoškola není žádná charitativní organizace, tudíž se vám palivo započte do ceny.

Kromě toho se vám do ceny započtou i výplaty instruktorů, kteří si celou dobu vozí pohodlně zadek, a další faktory, o kterých povětšinou nemáte ani ponětí.

Velice snadno se tak výsledná částka stane pětimístnou. Můžete namítat, můžete nesouhlasit, ale to je tak všechno, co s tím můžete

dělat. Jak říká dávné české přísloví: „Bez peněz do autoškoly nelez.“ Proto hurá do banky, vyzvednout požadovaný obnos.

Na závěr určitě uděláte chybu při opisování svých osobních údajů do přihlašovacího formuláře autoškoly. Pokud jste zapomněli vaše jméno, pravděpodobně ho najdete ve svém občanském průkazu, pokud ovšem víte, kde hledat ten.

UMÍTE ZNAČKY?

Kdo by neuměl, vždyť z obrázku nebo nápisu na značce lze vyčíst úplně všechno. Řidič vidí STOP a zastaví, občas. Často jenom tak symbolicky přibrzdí, a když má volno, pokračuje dál.

Jenomže značky nestojí od toho, aby do nich nepozorní chodci narazili, ale pomáhají řidiči se při jízdě orientovat. A zdaleka ne všechny mají obrázek nebo nápisy.

Znát naprosto přesný význam každé značky je pro řidiče nepostradatelnou nutností. Bez toho vás za volant nepustí.

Kromě toho existují značky stejného provedení i barvy, lišící se třeba jen ve tvaru. Není to jenom hra, jestli vás instruktor nachytá na chybnou odpověď, neschopnost správně rozlišovat se vám může šeredně vymstít.

Semafor je nadřazený značkám. Přeloženo do češtiny, když přijedu na křižovatku, na které funguje semafor, řídím se podle něj a značky upravující přednost ignoruji.

Takže pokud jedu po hlavní, která zahýbá vlevo, stejně musím dát na semaforech při zahýbání vlevo přednost autům jedoucím z protisměru, i když přijíždějí z vedlejší silnice.

Pokud semafor nefunguje, mám přednost. Ale stejně si radši dám pozor na osly, kteří jsou zvyklí na situaci s fungujícím semaforem.

SEZNÁMILI JSTE SE S VOZEM?

„Ahoj, já jsem Ondra. A ty?“ ... „No nic, Škoda, chtěl jsem se jen seznámit.“

Jakkoliv zní předchozí příklad absurdně, vyplatí se znát typ auta, se kterým jezdíte. Představte si, že se vás někdo zeptá, jaké máte auto.

Odpovědět barvou vozu postačí snad možná nějaké blondýně, ale ta by vám asi podobný typ otázky vůbec nepoložila, ledaže by se zrovna chtěla nechat sbalit od kluka s luxusním sportákem.

Přinejmenším byste měli být schopni se rozhodnout, jestli do vozidla načerpáte benzín, naftu nebo použitý fritovací olej.

Praktické je rozeznat kufr od motoru, mít někde uvnitř povinnou výbavu a případně si včas všimnout, že nějaký šikovný spoluobčan odmontoval přes noc všechny kola.

Vevnitř najdete celou řadu užitečných věcíček, se kterými se blíže seznámíte při své první jízdě. Ačkoliv u různých typů aut vypadají podobně, mohou se lišit v maličkostech, které je třeba hned odhalit.

Například vonící stromeček nebo obrázek nahotinky visící na zpětném zrcátku namísto vašich oblíbených plyšových kostek může vaši soustředěnost zcela rozhodit.

PŘED PRVNÍ JÍZDOU?

Ať už jste se chystali do auta v pantoflích, botkách na podpatku, kožešinové bundě nebo v zimníku, na podobné módní výstřelky můžete zapomenout.

Pokud si nevezmete vhodnou obuv s co nejslabší podrážkou pro zvýšení citlivosti, bude se vám hůře učit šlapání pedálů. Oblékněte se v rámci možností co nejméně, protože pod neustálým tlakem z řízení i pod tvrdou kritikou instruktora se zapotíte jako nikdy v životě.

Nezapomeňte si občanský průkaz, a pokud trpíte přehnanou sebekritikou i menší obnos na případné uhrazení škod, neboť za své činy za volantem zodpovídáte vy, ne autoškola.

Snažte se nemyslet na to, co vás čeká. Odreagujte se nějakou oblíbenou činností. Až budete sedět v autě, dopadne na vás tíha zodpovědnosti. Chovejte se sebevědomě, ale v rámci bezpečnosti.

Respektujte slova instruktora, možná na vás bude často křičet, ale jenom proto, abyste si jeho rady opravdu dobře zapamatovali. Ať se chová jakkoliv, po splnění zkoušek mu ještě rádi poděkujete.

POPRVÉ?

Jak jste zvyklí, nastoupíte do auta a zapnete si pás. Jenomže najednou sedíte na nezvyklém místě, před sebou volant, pod nohama pedály. Najdete vypínač světel a zapnete je.

Klíček v zapalování. Nejistě s ním otočíte. Motor naskočí a hned chcípne. Zkusíte to ještě jednou, tentokrát se sešlápnutou spojkou.

Pustíte brzdu, kterou jste dosud celkem zbytečně drželi a pokusíte se pomalu rozjet. Auto se pohne, vy se leknete, pustíte příliš rychle spojku a motor opět chcípne.

Na třetí pokus se vám povede rozjet. Přendáte nohu a přidáte plyn. Auto sebou nehorázně škubne, vy se leknete, pustíte plyn a auto chcípne. Připadáte si jako neschopný idiot.

Jste připraveni na vysokou citlivost plynu, ale ještě ji neumíte ovládat. Ženete motor na jedničku do vysokých otáček, mírnými poskoky ve snaze korigovat plyn se dostáváte kupředu.

Instruktorovi došla trpělivost, řadíte dvojku a zkoušíte manévrovat s volantem. Opatrně kličkujete na malém prostranství a při každém zatočení vzorně blikáte směrovkami, protože za každým rohem čeká policista, lačný pokutovat dopravní přestupky.

Máte si zkusit zastavování a rozjezdy. Auto vám během toho opět několikrát chcípne. Zoufalý instruktor rezignuje.

Vyjíždíte ven, protože lehkou na cvičišti, těžkou na bojišti. Se smrtí v očích se napojujete na málokdy používanou silnici. Odvážíte se zařadit trojku, alespoň do nejbližší zatáčky.

Plynule střídáte dvojku s trojkou podle povahy terénu, každá změna rychlostního stupně je doprovázena silným šubnutím auta a děsivým řevem instruktora.

Projíždíte neznámou vesnicí. Ačkoliv jste se k padesátce ještě ani nepřiblížili, pro jistotu uberete rychlost a čekáte přepadovou silniční kontrolu. Právě vás za jízdy předešla místní babka s nákupem.

Dostali jste se z obce a mírně přidáte plyn. Téměř nadzvukovou rychlostí se kolem vás přehnal traktor a zmizel někde v dále.

Potkáváte první protijedoucí vozidlo. Vymetáte štěrk na pokraji příkopu, abyste se vyhnuli srážce. Auto projelo s dvoumetrovou rezervou a na vaši hlavu se snesl další hněv instruktora.

Relativně rovný úsek cesty vede z kopce. Instruktor vám nařídil zařadit čtyřku a sledovat, jak auto brzdí motorem. Vůz se najednou rozjel rychle, vidíte okolí jako rozmazanou šmouhu.

Okamžitě dupáte na brzdu a rychlost spadla ze čtyřicítky na příjemnou dvacítku. Kocháte se krajinou, čas od času vás předjede auto, ale vy nikam nespěcháte, instruktor se už smířil se zpožděním.

Váš pokus otočit se skončil fiaskem. Nakonec se vám to na malém náměstíčku další vesnice s instruktorovou pomocí úspěšně povede.

Vracíte se stejnou cestou zpátky, točíte opatrně volantem a zároveň si představujete sebe sama v závodním kokpitu formule.

Se štěstím se vám podařilo dovézt se až před dům. Instruktor vám dává podepsat počet odjetých kilometrů, načež znaveně vystupujete. První jízdu máte konečně za sebou.

V hlavě máte naprosto vygumováno. Nedokážete rodně popsat kam, kudy a jak jste dojeli.

Pamatujete si jedině, že jste se za celou cestu ani jednou nepodívali do zpětných zrcátek a nejste schopni říct, jestli jste si vůbec všimli nějaké dopravní značky. Toto zjištění vás naplní skepsí.

Z milionu instruktorových rad jste si zapamatovali maximálně jednu, dvě. Snad vám je všechny ještě zopakuje. Těšíte se na další jízdu a zároveň máte strach, aby to nebylo ještě horší.

Takhle nějak může vypadat i vaše první zkušenost s řízením automobilu. Nebojte, časem si všechny činnosti zautomatizujete a řízení se pro vás stane rutinou. Pro začátek si stačí zapamatovat pár rad o řízení vozidla v autošколе.

STOJÍTE NA SPOJCE?

Spojka je ta největší mrcha, se kterou se v běžném autě setkáte. Jako na potvoru na ni šlapete levou nohou, kterou má většina praváků nešikovnější. Ke všemu potřebujete zrovna trefit co nejpřesněji místo záběru.

Když při rozjíždění pustíte spojku moc rychle, auto chčípne. Nemusíte se bát, po opětovném nastartování opět obživne, ale než provedete potřebné úkony, stojíte na křižovatce a ti chuligáni za vámi troubí a troubí, protože zelenější už nebude.

Časem si možná vypilujete rozjíždění, ale zkušeným matematikům nemusím vysvětlovat, že to nejhorší přijde při zkouškách. Přibude vám stokilový komisař, druhý zkoušený nešťastník, a společně s instruktorem přímou úměrností nepříjemně zvednou váhu vozidla.

Nemusíte protáčet pneumatiky za strašlivého rachotu a zápachu spálených gum, stačí, když přidáte trochu víc plynu a s trochou štěstí se vám podaří dovést zkoušky do zdárného konce.

Spojku je třeba sešlápnout i při zastavení. Na rozdíl od spojky ale brzdí brzda, takže tu je třeba sešlápnout včas, spojku stačí až těsně před zastavením, aby vám opět nezhasnul motor.

Jednou z největších chyb je ponechání nohy na spojce. Při delším stání v koloně nebo na semaforu se spojka opotřebovává. Od toho máte na řadící páce neutrál, po jehož zařazení můžete pedál pustit.

BRZDÍTE OHLEDUPLNĚ?

Dupnete prudce na brzdu a nepřipoutaný instruktor letí předním oknem ven. Já vím, že jste mu to přáli, přesto berte ohled na druhé.

Systémem brzda plyn jezdí závodníci rallye, vy si představte v kufru koku vajíček, z nichž ani jedno nesmíte rozbít. Brzděte plynule, což ovšem neznamená tři sta metrů před křižovatkou.

Setrvačnost se plete všude, ale právě precizním přibrzděním se vyhnete nepříjemnému cuknutí těla vpřed. Vaše úmysly brzdit rovněž pochopí včas řidič za vámi, takže stihne včas zareagovat.

Blikne-li na semaforu oranžová a vy nestíháte brzdit, přidejte plyn a křižovatku projed'te. To samé, jestliže nestíháte dát přednost chodci na přechodu. Samozřejmě pokud odhalíte jeho cíl skočit vám v další vteřině pod kola, nechte do sebe radši prudkým zabrzděním nabourat auto zezadu, za cenu drobných zranění a škod ušetříte lidský život.

Při zastavení v prudkém kopci raději zatáhněte ruční brzdu, než abyste opotřebovávali citlivost pedálu. Při jízdě z kopce můžete naopak správným zařazením využít tendenci auta brzdit motorem.

Pokud se chystáte opustit vůz, vždy zabrzděte auto ruční brzdou, jinak ho najdete někde pod kopcem nabourané do zdi domu, případně utopené na dně rybníka.

ŠETŘÍTE PLYNEM?

Neberte si příklad z Hitlera. Ani tu není řeč o zemním plynu, ale o velice citlivém pravém pedálu. Přidupnutí na podlahu si dovolí pouze v akčních filmech, běžným smrtelníkům postačí lehké šimrání.

Ne nadarmo je podstatné jméno plyn odvozeno od příslovce plynule, neboť přesně tak máte ovládat pedál pod vámi.

Funguje to jako na kole. Když přijíždíte ke kopci, pořádně se rozšlapete, abyste ho s větší pohybovou energií snáze vyjeli. Zrovna tak přidáváte plyn, aby ručička tachometru zůstala během jízdy vzhůru na stejném místě, jako se pohybovala před stoupáním.

Z kopce naopak plyn můžete pustit úplně, protože si vás naše drahá matička Země přitahuje svojí gravitační silou.

Důležité je nesplést si nikdy pedál brzdy s plynem. Oba se ovládají pravou nohou, ale v případě chyby se může klidně stát, že se vaše auto zaneřádí něčimi střevy a jinými vnitřnostmi, což jde špatně dolů.

KAM SE TO DÍVÁTE?

Instruktor s vámi bude pravděpodobně celou cestu konverzovat, jednak se nudí a jednak sbírá nejnovější drby. Ačkoliv jste součástí tohoto rozhovoru, zapomeňte na naučené společenské návyky.

Například udržování očního kontaktu může vést až k nehodě. Navíc instruktor se pochopitelně s takovým začátečníkem bojí o svůj život, takže beztak upřeně sleduje cestu před vámi.

V méně nebezpečných situacích se na vás možná párkrát otočí, což rozhodně není podnět k tomu, abyste mu opláceli stejnou měrou. Instruktor povětšinou nemá čtyřky prsa, takže se na něj nemusíte koukat.

Toto pravidlo se netýká jenom spolujezdců. Nevyplatí se otáčet za přitažlivou dívkou, která jde po chodníku podél silnice, v další vteřině můžete skončit v kufru auta před vámi, jehož řidič kvůli pozorování stejného objektu náhle prudce přibrzdil.

Drahé čtenářky této knížky si jistě příklad obrátí pro opačné pohlaví. A pokud jste dítětem štěstěny a natrefíte na atraktivního instruktora, vyspěte se s ním raději před jízdou, možná k vám poté nebude tak přísný a pojedete uvolněněji.

KOLIK RUKOU?

Umíte ručičkové hodiny? Víte, kam ukazují za deset minut dvě? Raději si to zopakujte, než bude za pět minut dvanáct, a na to místo na volantu položte své lidské ručičky.

Až vás přejde úvodní křečovitě svírání, začnou vaše ruce provádět všelijaké manýry. Šťourání v nose je jistě uspokojující činnost, ale ruka položená na řadicí páce nepochybně poslouží lépe.

Na rovince sice jede auto rovně i bez držení, ale chybou vozovky se můžou kola kdykoliv smýknout stranou a zastavíte až v náručí nějakého z kolem stojících topolů.

Na druhou stranu je nutné občas ruku z volantu sundat, a to ve chvíli, kdy se rozhodnete s ním kroutit o bůhvíkolik stupňů.

Jedna ruka vám ze začátku na pořádné zatáčení stačit nebude, poslouží k tomu chytré přehmatávání. Protože nejsme kříženci, vyhneme se držení rukama křížem. A nejsme ani opice, abychom po volantu ručkovali.

Nakláněním těla ve směru zahýbání autu jeho činnost rozhodně neulehčíte. Přinejlepším budete vypadat pro okolí jako idioti, při nejhorším to jednou přeženete natolik, že v serpentíně ze sedačky úplně spadnete.

CO ZAŘADIT?

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět. Cos to Janku, cos proved?

Nemusíte mít hudební sluch, abyste poznali řvaní motoru. Čím hlasitěji se ozývá, tím naléhavěji žádá o přeřazení na vyšší rychlostní stupeň. Naopak pokud začíná kuckat, raději rychle podřadte, aby se mohlo zase volně nadechnout.

Klidně řadte podle tachometru, ale čím častěji se na něj budete koukat, tím pravděpodobněji přehlédnete nebezpečí na silnici.

Přestali jste přidávat plyn. Samotný akt by vám neměl trvat déle jak dvě vteřiny, přičemž zašlápněte spojku hluboko do podlahy. Čím plynuleji ji poté pustíte, tím méně vám automobil cukne.

Dobrý řidič je vždy připraven, jenomže držení nohy nad spojkou, nebo dokonce opřené chodidlo o pedál je častou chybou začátečníků. Nejenže tím spojku opotřebováváte, ještě chytne křeč do nohy. Položte si ji proto pohodlně na podlahu vedle pedálu.

Pokud budete zároveň dávat pozor, číst značky, blikat, řadit a zatáčet, pravděpodobně vykonáte nejméně jeden z úkonů špatně. Včasným zařazením ušetříte zbytečné nervování.

Pokud se marně pokoušíte rozjet, zkuste se podívat, jestli náhodou nemáte místo jedničky trojku, nebo dokonce zpátečku. Ačkoliv se to nezdá pravděpodobné, časem se takový omyl jistě přihodí i vám.

JEDETE VEN?

Na první otrkávání s vozidlem vás pravděpodobně vezme instruktor mimo město. Zde poznáte jednu z nejlehčích situací.

Třískáte si to v rámci možností okolo devadesátky, zařazenou pětku, volant držíte rovně a dlouhé minuty se nic zajímavého neděje.

Trpíte klamným pocitem, že vás předjíždí jedno auto za druhým, v České republice přece nikdo nepřekračuje maximální povolenou rychlost!

Samozřejmě se nemusíte blížit této předepsané rychlosti jenom proto, že jste opustili ohraničené území obce. V mnoha případech by vás na křivolakých úzkých silnicích přemohla odstředivá síla.

Jedte tak rychle, jak daleko vidíte. A nevěřte optikům, že dravé lidské oko dohlédne do nekonečna. Jako na potvoru vám ve výhledu škodí členitý reliéf.

Krajinou se můžete kochat při výletu na kole, raději si dávejte pozor na vzdálenost vozidla před vámi, ať nemá onen řidič pocit, že ho tajně šmírujete.

KŘÍŽUJETE MĚSTEM?

Stojíte v dopravní zácpě? Pletou se vám pod kola spěchající lidé? Čekáte na každé křižovatce na zelenou? Pak zcela jistě projíždíte městem.

Že jste si dřív nevšimli těch všech jednosměrek, kterými nyní projíždíte. Stopky vás zastavují na každém rohu, dáváte přednost nekončící koloně aut jedoucích po hlavní silnici.

Každou chvíli vám před auto skočí míč, pokud ne rovnou celé dítě. Řidiči se předhánějí v hlasitosti troubení a vám jde ze všech podnětů hlava kolem.

Zastavujete se a rozjždíte minimálně milionkrát. Odbočujete na záludných křižovatkách, načež projíždíte úzkými ulicemi, z nichž některé vidíte poprvé v životě.

Na každém přechodu čeká alespoň jedna stará babka, která se pak naschvál belhá na druhou stranu půl dne. A sotva se trochu rozjedete, už musíte kvůli maximální povolené rychlosti zase zpomalit.

Když potřebujete zastavit, jsou všechna parkovací místa obsazená a někteří bezohlední řidiči zastavují i v jízdním pruhu, takže se silnice změní na slalomovou dráhu.

Kromě toho vás nemine řada jiných kuriózních dopravních situací, při jejichž řešení se ještě řádně zapotíte.

COUVÁTE?

Zařadíte tam zpátečku a pomalu, velice pomalu zacouváte. Prásk. Pokud vás k tomu ještě někdy pustí, zkuste to raději bez plynu.

Učitel fyziky by vám přesně vysvětlil, jaký obraz ve zpětném zrcátku vidíte, ale stejně by to vašemu mozku neulehčilo orientování. Kupodivu se prostor za autem zrcadlově otočil, a pokud jste předtím nerozeznali levou ruku od pravé, teď to nezvládnete určitě.

Kroutíte krkem jako sovy, ale stejně se nakonec podíváte do postranních zrcátek. Jako by se místo za vozidlem zmenšilo, každou chvíli musíte nabourat do auta za vámi, které je přitom nejméně dva metry daleko.

Otáčíte volantem a pomalinku povolujete spojku. Auto se zvolna rozjíždí na tu stranu, kam směřuje volant. Dáváte pozor, abyste nikoho nepřejeli a do ničeho nevrátili, takže se parkování lehce protáhne.

Než se vám napotřetí povede srovnat vůz do přijatelného směru, uběhne pěkná řádka nervy drásajících minut. Jako na potvoru si při vyjíždění všimnete, že o jedno místo dál byla trojnásobná mezera.

Jenom hlupák si dělá život těžší, a tak si u zkoušek při parkování vyberte tu největší mezeru a zaparkujte si, co nejpohodlněji to půjde, samozřejmě podle požadavků komisaře.

MÁTE TRÉMU?

Nadešel den závěrečných zkoušek. Bojíte se? Měli byste.

Pokud ovládáte počítač nebo máte šťastnou ruku při tipování, máte při první části napůl vyhráno. Samozřejmě se vyplatí znát všechny otázky předem, pokud zvládnete jejich obrovské množství.

Na počítači zaškrtnete v testu jednu ze tří možných odpovědí. Na všechny otázky máte tolik času, že si stihnete zkontrolovat vaše volby a ještě si dopředu zopakovat celou teoretickou část.

Na tu přejdete po odeslání testu a okamžitém zhodnocení výsledků, kde se dozvíte, jestli jste obdrželi požadovaný počet bodů.

Pokud byste náhodou nezvládli nějakou část zkoušky, budete opakovat jenom tu konkrétní část v příštím termínu.

V druhé části si vylosujete dvě otázky na ovládání a údržbu vozidla, o kterých pohovoříte až do uspokojení zkoušejícího.

Naučte se nazpaměť odpovědi vypracované na internetu nějakým jiným komisařem, zkoušejícího potěší, když uslyší, co chce slyšet. V případě nespokojenosti vás nepochybně nasměruje ke správné odpovědi, pokud ovšem nemáte zrovna velké a pěkně vyleštěné okno.

Nakonec si sednete do auta. Vedle vás se uvelebí instruktor, který vám bude svými gesty tajně napomáhat k bezchybné jízdě. Za něj se vsouká komisař, aby na vás dobře viděl, a vedle komisaře se bude třást druhý zkoušený chudák.

Pojedete určitě pomaleji než obvykle, z části kvůli vlastnímu klidu a pohodlí komisaře, ale také abyste zabíjeli minuty ze stanoveného limitu jízdy.

Komisař vás bude chtít nachytat. Na železničním přejezdu, při výjezdu z jednosměrky, na stopce, na náměstí, na složité křižovatce, během předjíždění cyklisty, u přechodu, atd.

Jak jste snad pochopili, příležitostí k tomu má nepočítaně. Snažte se ho proto neprovokovat odmlouváním nebo zbytečnými řečmi.

Může se stát, že se komisař špatně vzbudí a vztek si vybije na vás, takový je život, ale jednou to přece vyjít musí. Naopak při jeho dobré náladě můžete děkovat nebesům za přátelské naklonění.

Svůj osud si vytváříte sami. Vyhněte se zbrklému jednání, pamatujte na všechno, co jste se během autoškoly naučili.

V případě úspěchu nezapomeňte všem poděkovat. Ať už byla cesta ke složení zkoušek jakákoliv, inspektor s komisařem jsou ti, kteří vám dali právo řídit automobil po celý váš život.

JSTE FOTOGENIČTÍ?

Hurá. Autoškolu jste zakončili, a teď se s tím můžete jít vyfotit. Přesněji udělat fotku na řidičský průkaz, nejlépe v barevně sladěném oblečení, aby posléze na černobílé fotce vynikl váš styl.

Samozřejmě v momentě zachycení snímku nasadíte na jedinou milisekundu ten nejubožejší výraz, jaký běžně ani nejste schopni vytvořit. Lidem není souzeno vypadat na řidičáku elegantně.

Přichází nejotravnější fáze, obíhání úřadů. Vaši žádost někam odloží a slíbí její vyřízení do měsíce. Obvykle jim trvání vytvoření řidičáku sotva týden, ale proč ještě chvíli nenapínat vaši trpělivost.

Ve finále si odnášíte nenápadnou kartičku, která se vám pohodlně vejde do peněženky. Jste celí natěšení na první jízdu bez otravných řečí instruktora.

Sednete do auta. Ale výkon se blíží tomu z autoškoly. Průkaz řidiče nedělá, a tak začnete s intenzivním tréninkem. Za chvíli se budete zážitkům z autoškoly jenom smát.